

metsa ja mäggede tahha, kui ta sind Jummasaga jättab, römus so ülle, et sa jälle nõnda wirk ja usün ollid eale tõle, ja römus jo ette, sind ennen jälle nõnda nähma, agga selle ka immelikul wisil, kui so sudda isseendast, kes teab mitsepärrast, waiksemaks ja ikka waiksemaks minnes otse kui ühhe iggatsemisse ja lahkumisse mõtte siisse langeb, ütlesb, et üks kord suli ka se suur öhtu ehet tund tuldeb, kos temma selle nimast korda paistma saab. So pahhemasse käele, kui issa veel nõnda seisad, kuida sind eesite juhhatati, jäeb siis se idda ehet ommiku kaar (Osten), kos, kui õ on mõda läinud, ja unni furbade aigust parrandanud, tassane ja ärda siis jälle se noor walgu tõuseb, ja se koidu täht paistma alkab ühheks ueks elluks ja loruks iga lomale, mis ial käib ja ligub. Need on need 4 suurt ilma kari ehet poolt. Tahhad sa kui merre käia, ehet kui pöllu mees, ehet kui üks mu mõttelja ning tarvust armastaja innimenne üllepäneid veel rohkem tunda sada, ka jo se tule tundmisest ja nimmetamisest pärast. Siis panne veel ka sedda endalle tähi hele, mis ma siin kohhe selle ütelda võttan: Põhja ja idda keskel, just keskel, on põhjaidda (Nord Ost); idda ja lõuna keskel on lõunaidda (Süd Ost); lõuna ja läne keskel, on lõunalaän (Süd West); läne ja põhja keskel on põhjalään (Nord West). Põhhi ja lõuna deldalise issa ette, se fönna allustusseks, mitte idda ja lään, seest kegi ei üttele: iddapõhhi, iddalõuna, länelõuna, länepõhhi, muid issa sedda wisil, kuida ma sedda eesite kirjutassin. Need ühte kofku on siis nüid need 8 föige tarbimad ilma kari, ja nende järrele nimmetakse siis ka need tuled. Ühhel laewamehbel, kes iga tuult tundma peab, on neid karisid veel rohkem waja, üks tüssi 128 ehet ka 256 ti. Se tuul, mis põhjast

pühub, ei olle muud kegi, kui se selge põhja tuul, tõlm ja walli. Sa tuldeb Lappu ja Some maalt, vihhane ja pahhane, reeb kõik food ja rääbastikkud kiinni ja panneb föige jõe ja järwedelle kaned peale, et wöid ülle käia, kuidas sa agga isse tahhat, jalla ehet foormaga. Se tuul, mis põhjaiddast tuldeb, sedda kutsutakse põhjaidda tuleks, ja temmap se siis ka ongi; ennamast kuiw. Se tuul, mis iddast tuldeb, on se idda tuul, kuiw ja elle, seest ta tuldeb ülle suurte laiade made, kos ta palju vett ülles tömmata ei sa, ja posle tall siis ka pahhandust ühtegi. Se tuul, mis lounast tuldeb, on se lounatuul, nattikenne rõssine ja eitlik ja ei tea ta ka siis isseg, mis ta suli siis öleti seal tahakse; agga soe on ta küll, seest ta tuldeb otsekohhe seal Aafrika ja Turgima saunadest seia põhja pole cūnast jahutamma, jault ülle keskma merre.

Se tuul nimateks, mis läne poolt tuldeb, on se läne tuul, ja temma on siis ka sesaümane, kes meile suggise ja saggedastiki ka suuväl, föige ennamast eina ja rukki ku ajal, vihma toob ja meie einama ja pöllu peal meie lotust ning waeva rikkub. Agga mis tall wigga sedda tehha, ta tuldeb seal läne merre taggast, mis kohhe meie ma fulge lainetab, ülles, tormist issa seia meie pole, tömbab cūnast seal merre peal auru täis ja rapputab sedda siis, kui just meie kohta on sanud, siin mahha, ja mõnni kord nõnda nobbedaste, et ühhe ainsa pāwa sees kūmme ehet ka katskumendki ropsu sedda suggust nalja eita armastab, föige ennamast, kui nõeb, et waimud, walged kui luiged, rehbadega õlla peal lole lähwad. Pilved agga, armas luggeja, ei olle muud middagi, kui ve aur, mis allati, õdd kui pāwad, föige ennamast, kui ilm see